

Al País Valencià hem estrenat l'any nou amb un parell de *velles* sentències del Tribunal Superior de Justícia valencià. I diem

velles

, no perquè faça molt de temps que s'han publicat, sinó perquè són catorze sentències amb un contingut quasi idèntic que, en no arriba a quatre anys, ha dictat aquest tribunal en contra del Govern Valencià. Any rere any el Govern del PP s'encabota a no reconèixer la Llicenciatura en Filologia Catalana com a títol per a acreditar el coneixement de valencià en les convocatòries d'oposicions als cossos de mestres i professors de primària i secundària.

Són 14 sentències en què l'alt tribunal valencià, seguint els raonaments jurídics de la sentència 75/1997 del Tribunal Constitucional, estableix que “aquella llicenciatura [de Filologia Catalana] avala sobrerament el coneixement de la llengua d'aquesta Comunitat, anomenada oficialment ‘valenciana’ en el seu Estatut d'Autonomia i en l'àmbit acadèmic ‘catalana’”. La primera d'aquestes 14 sentències, de 2004, ja ordenava rectificar el contingut de les ordres per ser contràries a dret. Però el Govern Valencià, que s'omple la boca en altres matèries dient que compleix escrupolosament la legalitat i les resolucions judicials (TV3, per exemple), han estat violant-les sense vergonya ni pausa des d'aquest mateix any.

La resposta del Govern Valencià l'ha donada la secretària d'Educació, i responsable —és un dir, això de responsable— de la política lingüística de la Generalitat Valenciana, Concha Gómez, una senyora que no parla mai en públic la llengua que suposadament ha de normalitzar. Doncs bé, diu que no pensen acatar la sentència, amb l'argument que l'Estatut anomena la llengua “valencià”. Però és que l'equivalència “valencià=català” ja la deixava resolta el mateix Tribunal en el paràgraf que hem transcrit. I, a més, en la sentència núm. 474/06 (la que fa 10 d'aquesta saga), el Tribunal condemnava sense pal·liatius no sols l'argument fal·laç en què es basa la desvergonyida declaració de Gómez, sinó la reiteració en l'incompliment: “només l'entestament en la ignorància i el rebuig dels criteris que avalen la unitat lingüística, es manifesta com l'exclusiva raó del manteniment de la posició contrària de la Generalitat, i més quan existeixen reiterats pronunciaments jurisdiccionals que desautoritzen aquests arguments, cosa que força a aquest Tribunal a recordar que una de les més elementals exigències de l'estat de dret que consagra el nostre text constitucional és la de l'imperatiu compliment de les decisions jurisdiccionals, especialment per part dels poders públics, que han de servir amb objectivitat els interessos generals”.

La majoria absoluta no el legitima ni l'autoritza a decidir si les sentències s'acaten o no, ni a interpretar la legalitat de les normes jurídiques. Això és matèria exclusiva dels tribunals, i aquests s'han pronunciat amb reiteració, claredat i contundència. El Govern Valencià no pot balafiar els diners públics fent que el Tribunal Superior de Justícia valencià haja de repetir la mateixa sentència fins a 14 ocasions. I aquest Tribunal no hauria de permetre que un poder públic no acate les sentències i que declare obertament que no pensa obeir-les.

És l'hora, doncs, que els òrgans corresponents del poder judicial comencen a prendre mesures per si són constitutives de delicte, tant les declaracions com les transgressions reiterades del Govern Valencià. Una burla així de la justícia, de la ciència i de la decència institucional no hauria de quedar impune.

Alfons Esteve i Gómez

Advocat i tècnic lingüístic

de la Universitat de València

Publicat en El Temps núm. 1231, de 15 de gener de 2008